

बाबांनी माझ्या प्रश्नाचे उत्तर कशा पद्धतीने दिले

अहल्या नॉरिस

वर्ष १९७९च्या शरद ऋतूमध्ये बाबा मुक्तानंदांची आध्यात्मिक आत्मकथा 'चित्शक्ती विलास'चे वाचन झाल्यानंतर काही दिवसांनी मी त्यांचे दर्शन घेण्यासाठी गेले. तेव्हा बाबा त्यांच्या तिसऱ्या विश्वयात्रेवर होते आणि श्री नित्यानंद आश्रमात [सध्या जो श्री मुक्तानंद आश्रम या नावाने ओळखला जातो] त्यांचे नुकतेच आगमन झाले होते. सायंकालीन सत्संगानंतर दर्शनाच्या रांगेत मी आतुरतेने हळूहळू पुढे सरकत असताना, यापूर्वी ज्याविषयी मी कधीही विचार केलेला नव्हता असा एक प्रश्न माझ्या मनात उद्भवला. नमस्कारासाठी मी त्यांच्यासमोर जेव्हा नतमस्तक झाले, तेव्हा मला जाणवले की, जणू काही या प्रश्नाचे शब्द आपसूकच माझ्या मनातून बाहेर प्रकट होत आहेत. मी विचारले, "बाबा, तो कोण आहे, जो म्हणतो की हा चेहरा माझा आहे, हा हात माझा आहे, हे शरीर माझे आहे?"

बाबांनी उत्तर दिले, "तुझ्या प्रश्नाचे उत्तर मी पुढील ध्यानशिविरात देईन."

तुम्ही कल्पना करू शकता की, त्या ध्यानशिविरात भाग घेण्याकरता मी किती उतावीळ झाले असेन, माझे पहिले शक्तिपात ध्यानशिविर, जे थोड्याच दिवसांनी बाबा घेणार होते!

ध्यानशिविराच्या दरम्यान, मी बाबांच्या उत्तराची प्रतीक्षा करत होते; मी शिविरातील प्रत्येक भागामध्ये अगदी मनापासून सहभागी झाले : बाबांची प्रवचने लक्ष देऊन ऐकली, नामसंकीर्तन केले, ध्यान केले आणि मी अनुभवत असलेल्या सर्व गोष्टींवर चिंतन केले.

मग, अंतिम ध्यानसत्रात बसलेली असताना माझ्या शरीराचा वरचा भाग गोलगोल फिरू लागला. नंतर मला ज्ञात झाले की, मला कुंडलिनी जागरणाच्या फलस्वरूप, शारीरिक क्रियांचा एक अद्भुत अनुभव आला होता. किती आनंददायी होता तो अनुभव! या शारीरिक क्रिया होत असतानाच मला याचेही भान होते की तिथे एक अशी उपस्थिती आहे जी या साऱ्या क्रिया पाहते आहे. माझे डोळे ध्यानात बंद होते, तरीही, जे काही घडत होते, ते सर्वकाही मी चेतनेच्या एका अशा अवस्थेतून पाहत होते जी निराकार होती तसेच ही अवस्था माझ्या शरीराहून पृथक आणि त्याच्या पलीकडे होती. सर्व गोष्टींप्रति मी पूर्णतः जागरूक होते, परंतु मी करत काहीही नव्हते.

ध्यानशिविरानंतर घरी परतण्यासाठी मी माझे सामान जेव्हा भरत होते, तेव्हादेखील मी त्याच द्रष्टाभावात व ज्ञाताभावात अर्थात बघणाऱ्याच्या व जाणणाऱ्याच्या भावात होते. माझे हात

कोणत्याही प्रयासाविना सामानाची बांधाबांध करण्याच्या हालचाली करित होते; इमारतीबाहेर पडण्यासाठी पायऱ्या उतरताना माझे पाय स्वतःहूनच चालत होते. संपूर्ण वेळ मी माझी प्रत्येक हालचाल या उपस्थितीतून, या जागरूकतेतून, मौनाच्या या निःस्तब्ध अवस्थेतून पाहत होते.

आश्वासन दिल्याप्रमाणे बाबांनी मला माझ्या प्रश्नाचे उत्तर दिले. ध्यानशिविरामध्ये बाबांनी मला बौद्धिक आणि वाणीच्या स्तरापेक्षा खूप उच्च पातळीवरील उत्तर दिले. बाबांनी मला आत्म्याची प्रत्यक्ष अनुभूती प्रदान केली.

© २०२२ एस. वाय. डी. ए. फाउंडेशन®. सर्वाधिकार सुरक्षित.